

kiskirály (Michael Gambon) eltűnt lányának hollétét is fel kell derítenie. A *Torta* minden ízében a rajongói attitűd szülötte. Vaughn furfangosan elleste és újrahasznosította a két Ritchie-opusz legfontosabb formai és stílári összetevőit: a kegye, rajzfilmszerűen elrajzolt hősokeket, az alpári humort, az autentikus brit gengsztermiliót, a szélsőségesen erőszakos akciójeleneteket, továbbá – korlátozottan – a véletlent mint jelentős cselekményszervező elvet. Mimikrije azonban több okból is kétes értékű.

Részint azért, mert a forgatókönyv erősen túlírt: az eredeti regényt és a szkriptet is jegyző J.J. Connolly számos – sok esetben érdektelen – figurával zsonglörködik, túl tág teret szentel a jellemkomikumnak és az egyes bűnbándák akkurátus bemutatásának, ekként pedig a konfliktusépítést aprózza el. Mindez ráadásul oda vezet, hogy olyan, kezdetben fontosnak tetsző motívumok, mint az elveszett lány utáni kétségbeesett hajsza, elveszítik jelentőségüket, és idővel néhány sokat ígérő karakter (például a Sienna Miller által alakított Tammy, a főhős szemrevaló szeretője) is funkciótlannak bizonyul. Vaughn a fanatikus hevület, a szertelenség és a Ritchie-mozik iránti furcsa megfeleléskényszer rabja: a szerkezeti- és ritmusproblé-

mák iránt közönnyel viseltet. A *Torta* cselekményének dinamikája is roppant hullámzó: néhány csúcsmomentum (hősünk elrablása a hotelből vagy a balul sikerült randevú a boszszúszomjas szerbekkel) a feszültségteremtés magasiskolája, máskor viszont bágyasztó üresjáratok terhelik a filmet, s a rendező még a drámainak szánt fordulópontok (a cinkelt lapokkal játszó főnök kényszerű likvidálása) felett is angolos eleganciával siklik át.

Mindennek ellenére a Ritchie és Tarantino örökségének számító, trivialitásukban is frapáns párbeszéddek, a megveszekedett akasztófahumor és az abszurd erőszakkitörések (lásd a kávézóbeli vadulást) diszkrét bájt kölcsönöznek a *Tortának*. Nemkülönben a gránitarcú Daniel Craig, aki szimpatikus fesztelenséggel alakítja a sima modorú, de melegsívű macsót: karizmatikusabb és emberibb, mint James Bondként bármikor. Vaughn rendezői bemutatkozása azonban így is csupán tétova útkeresés: mindezt remekül bizonyítja a képzeletszegény, mi több, kínosan ostoba epilógus is.

Extrák: Kimaradt jelenetek, Két alternatív befejezés, Audio-kommentár Matthew Vaughn és J.J. Connolly közreműködésével, Galéria, Kérdezz-felelek a rendezővel és Daniel Craiggel, A kulisszák mögött.

KOVÁCS PATRIK

Így ne legyél elnök

The Front Runner – amerikai, 2018.
Rendezte: Jason Reitman. Szereplők: Hugh Jackman, Vera Farmiga, J. K. Simmons. Forgalmazó: Sony. 109 perc.

Kevés amerikai rendező tud kolyan következetes életművet felmutatni, mint Jason Reitman, a karakterközpontú drámák (*Egek ura*, *Köszönöm, hogy rágyújtott!*) kortárs kismestere. Szerzői filmesként az amerikai történetek, az erkölcsi és etikai konfliktusok, a sorsszerű tragédiák feldolgozásában érdekelt, s kiváltképpen akkor van elemében, ha az 1950-es évek stíljét és divatját megidézni képes színészekkel dolgozhat (George Clooney, Aaron Eckhart). A szokása szerint a forgatókönyvbe is bedolgozó Reitman szereposztása ezúttal is meggyőző: az *X-Men* sorozatból hosszú szolgálati idő után, impozáns fináléval (*Logan*, 2017) leszerelt Hugh Jackman tökéletes választás volt Gary Hart szerepére, aki az 1988-as választás biztos befutójaként tudott egy, a kelet-európai politikai gyakorlat mércéje szerint nevetségesen pitiáner szerelmi ügyből kifolyólag kegyvesztetté válni, átadva az elnöki pozíciót George Bush számára. Mindvégig meghatározó a rendezőre jellemző szatirikus hangvétel, a hatalom és a nyilvánosságra való hivatkozással technikailag bármilyen aljasságra kapható sajtó árnyalatokban gazdag, ám

erőteljes kritikája, ugyanakkor dramaturgia terén ezúttal is az 1970-es évek politikai krimijeit tekinthetők irányadó referenciának. Jackman szemlátomást felszabadult élvezettel formálja meg az önnön naiv idealizmusába belebukó szenátort, aki kampány-üzemmódban dolgozó politikusként fatális hibát követett el, midőn úgy képzelte, hogy egy elnökjelöltnek is lehet joga a magánéletre, a rendező pedig oly módon méltányolja ez irányú erőfeszítéseit, hogy tiszteletben tartja a főhős méltóságát, és nem kívánja megtiport bohócként nevéssé tenni a figurát.

Reitman vitán felül nagy történetmesélő, mégis, ebben a sztoriban – legalábbis korábbi munkáival összevetve – mint ha nem lenne elegendő dramaturgiai anyag, némiképpen haloványabbak a karakterek, az impozáns színészcsapat (Hart feleségét a csodálatos Vera Farmiga játssza, a kampánystáb főnökét pedig J. K. Simmons) és az értő rendezés azonban bőséges kárpótlással szolgál a néző számára, aki habitusa szerint botránkozhat meg az amerikai közélet professzionális képmutatásán, vagy rokonszenvezhet annak átláthatóságra és számon kérhetőségre törekvő természetével.

Extrák: Audiokommentár az alkotók közreműködésével, werkfilm, alternatív nyitójelenet, kimaradt jelenetek.

GÉCZI ZOLTÁN

